

Munkanapló a finnországi szakmai gyakorlatról

Készítette: Tihanyi Petra

Finnország, Hameenlinna 2016

Első hét:

2016. április 23-án, szombaton indultunk Finnországba. 11:40-kor indult a repülőgép, amit izgatottan vártam, hiszen ez volt életem első repülése.

Miután leszállt a repülő, átvettük a csomagjainkat, és találkoztunk Maritával, aki már várt bennünket. Bár felkészültünk a hidegre, az áprilisi hó, mégis váratlanul ért. Ezután következett még egy órás autótúr Helsinkiből Hämeenlinna-ba. A szállás minden képzeletemet felülmúlta, főleg a saját szauna.

Kimerítő nap volt, mert szinte egész nap utaztunk, ráadásul alig ettünk, ittunk.

Másnap elmentünk Maritával Helsinkibe. Sétáltunk a városban, meglátogattuk a Design Múzeumot, nevezetességeket néztünk, pizzáztunk, majd az eső elől bemenekültünk egy édes kis kávézóba, ami a tenger mellett fekszik. Itt kóstoltam meg először a Korvapuusti-t, ami egy fahéjas, finn péksütemény. Nagyon ízlett, a hónap alatt többször is ettem, sőt a receptet is elkértük. Estére jól átfagytam, és nagyon elfáradtam.

Hétfőn mentünk először iskolába, 9-re vártak minket, s ez így is maradt a négy hét alatt, aminek mi nagyon örültünk. Az iskola óriási, modern, és korszerűsített. Nagyon tetszett, hogy minden képzés a gyakorlatra épül. Minden ott tanulható szakmához egy műhely tartozik, így a diákok könnyen elsajátíthatják a tanult szakmákat. Érdekes volt, hogy nem volt csengetés,

Tihanyi Petra

mégis mindenki benn volt időben a teremben. A tanárok nem álltak mindig a tanulók mellett, ha segítség kellett, akkor mentek oda a diákhöz. Ez szokatlan volt nekünk, de egy idő után jó volt önállóan végezni a munkánkat. Ez a feladatvégzése iránti felelősséget is növelte bennünk.

Az első hetünket mi a kalapos műhelyben kezdtük. A hét folyamán itt fejdíszet, bőrrózsát, bőr karkötőket csinálhattunk, illetve kipróbálhattuk a különböző bőrmintázási lehetőségeket. Megismertünk több eljárást a bőr megmunkálására: belevéstük vagy égettük a mintákat, illetve formáztuk, fontuk is a bőrdarabokat. Ehhez érdekes eszközöket használtunk.

A fejdíszek készítéséhez is kellett kezűgyesség, és kreativitás is. Mindenki maga találta ki, milyen szeretne készíteni, és még a díszítés sem lett egyforma. Örültem, hogy új technikákat tanultam meg, és jól esett látni az elkészült munkáinkat.

Ebédszünetben jött a következő meglepetés: a menza. Finom, mégis egészséges ételeket kaptunk. Hetente egyszer volt hal, és süti. Rizs egyszer sem volt, tészta pedig csak egyszer. Helyettük minden nap volt saláta.

Délután sétáltunk a városban, megnéztük az újonnan épült Goodman áruházat.

Marita elvitt minket túrázni a közeli erdőbe, ahol megtettünk egy kb. 8 km-es túraútvonalat. Számomra lenyűgöző volt a finn természet, amit így közelről is megcsodálhattam. Megnéztük az '52-es olimpiai műugrás helyszínét.

A hét utolsó napján mentünk át a következő műhelybe, vagyis a szövődébe. Elkezdünk felvetni a láncfonalakat, előkészíteni a sálat, ami nagyon hosszadalmas feladat volt. Odafigyelést, és türelmet igényelt, ami sokszor elfogyott a nehéz helyzetekben. Elméletben ismertem a szövés menetét, eszközeit, de most először próbáltam meg elvégezni ezt a munkát. Sosem gondoltam, hogy a felvetéshez ilyen sok idő kell, s sok gyakorlás kell ahhoz, hogy a fonalak ne gubancolódjanak össze a felvetés során. Ezután nem fogok azon csodálkozni, hogy egy kézi szövésű ruhadarab, kiegészítő vagy lakástextil miért kerül sokba.

A hétvégén Anita és a férje elvittek bennünket Rappola-ba, és Vissaouвори-ba. Múzeumokat néztünk, sétáltunk, gyönyörködtünk a kilátásban. Később átmentünk Tampere-be is, ahol megnéztük a textilmúzeumot, illetve várost néztünk.

A hét végére először sütött ki a nap, levehettük a kabátokat, ami nagyon jó érzés volt. Megnéztük a városban a vásárt is, hiszen ekkor volt a május 1.-i ünnepség, ami óriási, két napos ünnep Finnországban.

2. hét:

A második héten az iskolában folytattuk a szövőgép felvetését. Napokig tartott a folyamat, a sál megszövése gyerekjátéknak tűnt ezután. Volt alkalmam készíteni még egy apróságot. A lehetőségek közül az asztalközeget választottam, ami meglepően hamar elkészült. Nagyon sok mozdulatot begyakoroltam a szövés során, ezért sikerülhetett rövid idő alatt a második munkadarab készítése.

A feladatok közül a szövés tetszett a legkevésbé, de érdekes volt kipróbálni ezt a technikát is. Most már a tankönyvi ábrák, fényképek sokkal érthetőbbek lesznek, hiszen a gyakorlatban megtanultam az eszközök használatát, egy teljes munkafolyamatot végigcsináltam.

Elkövetkezett Jézus mennybemenetelének 40. napja, ami azért fontos, mert a finneknél ez egy hasonló ünnep, mint nálunk a pünkösöd, így egy négynapos hétvége várt ránk.

Kirándultunk Aulanko-ba, ami számomra az egyik legcsodásabb élmény volt, mert a kilátás lenyűgöző, élvezhettük a természet nyugalma, és még az idő is fantasztikus volt. Bár ez a kb. 10 km-es túra kimerítő volt, ha lehetne, újra megtenném ezt az utat.

Pénteken Anita elvitt bennünket Tampere-be. Újra megnéztük a várost, felmentünk egy kilátóba, majd ettünk fekete kolbászt lekvárral és tejjel, ami tamperei különlegesség. Bizarnak tűnt, de nekem ízlett. Ittunk fenyőből készült üdítőt is, ami szintén finom volt.

Érdekes volt megismerni a gasztronómiai sajátosságokat, s bár idegen ízek voltak számomra, úgy gondoltam, megkóstolok mindent, mert ez is hozzátartozik ahhoz, hogy minél többet megtudjak vendéglátóimról. Jártunk még a Nemzeti Múzeumban is, ahol Finnország történelmét, természetét és kultúráját tanulmányozhattuk.

Szombaton ismét ellátogattunk Helsinkibe, vonattal utaztunk. Először a Sibelius emlékművet néztük meg, majd az Olimpiai stadionhoz sétáltunk, onnan pedig a kikötőbe mentünk. Felültünk az óriáskerékre, a piacon lazacot ebédeltem, majd áthajóztunk Suomeenlinna-ba, ahol megcsodálhattuk a tengerre való gyönyörű kilátást. A sziget kicsi, de káprázatos.

Vasárnap kíváncsiságból elmentünk misére, majd kipihentük a kirándulások fáradságait.

Nagyon sokat megtudtam a finnek történelméről, kultúrájáról, sok ismerettel lettem gazdagabb.

3. hét:

A szövede után következett a varroda. Itt már sokkal otthonosabban mozogtam, mert ezt a szakmát tanulom, de itt is voltak újdonságok. Elsőnek egy pólót készítettem, ami meglepően gyorsan elkészült, mivel a gépek korszerűsítettek, például szálvágóval. Tetszett a nagy, tágas szabászat, a varroda, ahol mindennek megfelelő helye volt. Érdekes volt látni a diáktársak munkáját is. Legtöbben önállóan dolgoznak, a tanári segítséget csak akkor veszik igénybe, ha valahol elakadnak. Ezt az önállóságot én is nagyon élveztem. A tanárnővel megbeszéltük, mi a feladat, s mikor látta, hogy értem a dolgom, magamra hagyott. Így a munkatempót is én szabhattam meg.

Ezen a héten Anita ismét programot szervezett nekünk: elmentünk egy kis házhoz, ami a tó mellett áll, s itt tudtunk szaunázni, majd utána fürdeni a tóban. Felejthetetlen élmény volt. Ezután kipróbálhattunk egy finn játékot, a Möllky-t, utána pedig kolbászt sütöttünk. Úgy érzem, sok mindent megtudtam a finnek életmódjáról. Természetesen sokat beszélgettünk, jó hangulatban telt ez a program is.

A varrodában a diáktársainktól kaptuk a tippet, hogy látogassunk el az Eurokangas-ba, ahol gyönyörű, és jó minőségű anyagokat találunk, így előrelátóan több méter anyagot vettem, illetve hoztam haza. Az üzletben képet kaptunk a legdivatosabb anyagokról, mintákról, láttuk,

Tihanyi Petra

mi tetszik a finn embereknek. A válogatás során nagyon sokféle anyag került a kezembe, igyekeztem olyanokat választani, amelyeket itthon nem lehet kapni.

Vasárnap elmentünk a hämnenlinnai várba, ami számomra csalódás volt, mert minden restaurálva van, viszont kívülről nagyon szép.

4. hét:

Az utolsó hétre újra hűvösebb lett, és az eső is sokat esett, így sajnos nem tudtunk több kirándulást szervezni.

A második ruhadarab, amit varrtam, egy egyszerű, többfunkciós ruha, olyan anyagból, ami itthon nem igazán található meg méteráru üzletben. A ruhakészítést persze megelőzte a szabásminta kiválasztása, aztán a tanárnővel megbeszéltük a munkafolyamatot. Ezzől kezdve ismét önállóan dolgoztam, de időről időre megmutattam, hogyan haladok. A munka során többször megmutattam ki szabásmintákat finn újságokból, amiket majd meg szeretnék varrni.

Az utolsó iskolai napon visszamentem a kalapos műhelybe, ahol Anita megmutatta, hogyan készül a keretes pénztárca. Ennek nagyon örültem, hiszen régóta kíváncsi voltam a

Tihanyi Petra

technikájára. Megjegyeztem a készítés menetét, s kipróbáltam az eszközök használatát is. A legismeretlenebb rész a keret felerősítése volt, de az is sikerült. Biztosan fogok még hasonlókat csinálni.

Összességében nagyon hálás vagyok ezért az egy hónapért, sok érdekességet láthattam, szakmailag is fejlődtem, úgy érzem. Furcsa volt, hogy az iskolában teljesen más rendszer működik, a jövőben Magyarország átvehetné ezt a felépítést. Leginkább is az volt a jó, hogy az elmélet és a gyakorlat nagyon szorosan összekapcsolódik. Hiszen először megbeszéltük a feladatot, a kivitelezés menetét, összekészítettük az eszközöket és a kellékeket, átgondoltuk a lépéseket. Aztán már hozzá is láttunk a munkának, aminek az ütemét is az szabta meg, hogyan boldogultunk. Természetesen igyekeztünk mindent gyorsan és ügyesen elvégezni, de ha valami nehezebben ment (pl. a szövésnél), akkor volt idő kijavítani. Érdekes volt megérezni, hogy a tanárok mennyire bíznak bennünk, s hagynak önállóan dolgozni. Úgy gondolom, a kapott feladatokat jól sikerült megoldanom, s erre így utólag is büszke vagyok.

Az angol nyelv használata egyre jobban ment, Anitával sokat beszélgettünk, de a diáktársakkal is sikerült beszélgetni. A bevásárlás, közlekedés során is sikerült kommunikálni, irigyeltem a finn embereket, mert különösen a fiatalabbak nagyon jól beszélnek angolul. De mindenütt megértettük magunkat. Szuper volt megismerni egy másik ország kultúráját. Kedves embereknek tartom őket, nyugodtak, segítőkészek. Sokat megtudtunk a hétköznapjaikról, a történelmükről. Csodálatos környezet veszi körül őket, de nagyon vigyáznak is a természetre.

A hazautazás jól sikerült, bár a repülőúttól még mindig tartottam, de semmi probléma nem volt. Bár 20 kg-os bőrönddel mentem ki, számolva a többlettel, hazafelé mégis féltem, hogy túllépelek a 23 kg-t, szerencsére ez nem történt meg.

Úgy érzem, egy életre szóló élménnyel lettem gazdagabb, nagyon szerencsésnek tartom magam, hogy részt vehettem ebben a programban.